

**Aalborg Katedralskole. Den gode lærer. Novelle af Morten Nielsen.
Første gang publiceret i Vild Hvede januar 1939. Her fra: Porten til Himlen. E-bog
2015, side 3-9.**

Uddrag, hele novellen findes også i sin helhed i materialesamlingen

Den gode Lærer

Det var lektor Wagenschrank, der skulde have eftersidderne den eftermiddag.

Han gik hen ad den lange gang med det kolde cementgulv, forbi de tomme knagerækker og de forladte klasser hen til nr. 8 - »svedeklassen«.

Lektor Wagenschrank var en elskelig gammel herre, der var meget afholdt af sine kolleger; hans hvide haar - han var kun 62, men aarene havde taget paa ham - gav ham et patriarkalsk udseende, og hans vandblaa øjne viste kun venlig overfor verden.

Han var en af de lærere, forældrene fuldkommen roligt overlod deres børn; hans rødbrune, furede ansigt med smilerykerne ved øjnene var tillidsindgydende.

Men han havde en svaghed - en lille svaghed - og det vidste lektor Wagenschrank selv og det vidste drengene ogsaa, naar de var kommet udover de første skoleaar.

Lektor Wagenschrank's svaghed var drenge.

Han klapsede dem lovlig tit paa bagen, og han stod lidt for længe og kneb dem i kinden. -

Lektor Wagenschrank var som sagt udmærket klar over sin fejl, men han betragtede den i grunden som noget ophøjet - som noget, der satte ham i klasse med de græske og romerske guder, han fortalte om i historietimerne - men drengene hadede ham for den. *De hadede ham.* De afskyede hans diskrete hentydninger til gudernes udskjelser, de hadede ham for de smaa lussinger og slag, han uddelte i timerne, og som slet ikke gjorde ondt, men som bare var saa nedværdigende. De hadede ham, naar han om sommeren, siddende paa et af bordene i stedet for paa katederet, jog sin haand ned under skjortelinningen paa een af dem og langt ned paa hans ryg - de hadede ham, men de fortalte aldrig noget hjemme og talte sjældent om det med hinanden, fordi de skammede sig saadan, at rødmen bredte sig over deres brune kinder, naar de tænkte paa ham.